

[Sigsgaard.]

budget allerede ved første behandling. Der har altså været rigelig tid også for hr. Ømann til at tænke over det, men hr. Ømann har åbenbart alligevel haft for kort tid til at finde argumenter mod det. Han må klare sig med fraser. Jeg bemærkede mig, at der ikke var én eneste begrundelse for hr. Ømanns påstand om, at det var et uigenomtænkt paradeforslag. Men vi må altså notere os, at SF er imod en forhøjelse af formuebeskatningen. Det er jo også en slags fornyelse.

Gennemføres vores forslag, vil statens skatteprovenu blive større end efter regeringens forslag, samtidig med at almindelige indkomster får en skattebesparelse. Der bliver altså et merprovenu, der kan anvendes til sociale forbedringer, f. eks. til de skattelettelser for arbejdsløse, som mit parti har stillet forslag om, eller til nedsættelse af visse punktskatter, om man foretrækker det.

Jeg anbefaler hermed vores ændringsforslag, men kan ikke anbefale lovforslaget i den skikkelse, der foreslås efter udvalgsbehandlingen.

Finansministeren (Poul Møller): Ja, jeg er jo i den lykkelige situation at kunne takke regeringspartiernes ordførere for støtte til det forslag, som min forgænger fremsatte i november måned i fjor, mens jeg desværre ikke kan takke ham for støtte til det. Det er jo nok således, at publikum, der kommer her i folketinget og har hørt denne debat, vil stille sig lidt undrende over for den frontstilling, der i dag findes over for tingene og over for forslagene her.

Jeg vil gerne gøre nogle almindelige økonomiske bemærkninger i anledning af det, som hr. Ømann sagde, idet hr. Ømann, synes jeg, ikke rigtig fremhævede, at i 1967-68 var der jo også problematiske ting i udviklingen. Den stramme finanspolitik nævner han; men den stramme finanspolitik har dog, når man ser på finansåret som helhed, givet sig udslag i et underskud på statsfinanserne, således at der fra statsfinanserne

her i dette år og ikke mindst i de sidste måneder udgår en pengeudpumpning, som man jo ikke kan kalde en forbrugsbegrænsning. Vi har den højeste rente i Vesteuropa, den skal jo også bekæmpes, og den kan næppe bekæmpes ved, at der over statsfinanserne fortsat skal tilflyde borgerne en ekstra købekraft.

I det hele taget synes jeg, at hr. Ømann og også andre her i debatten ligesom har overset den kendsgerning, at siden dette lovforslag blev fremsat, har landet nedskåret sin kronens værdi i forhold til de fleste andre landes valuta. Alle har vel erkendt, at nedskæringen af kroneværdien medfører en forringelse af vort bytteforhold. Alle må vel også på den baggrund erkende, at det er mere nødvendigt end tidligere at bekæmpe underskuddet på betalingsbalancen, fordi den, alt andet lige, med en forringelse af bytteforholdet vil blive yderligere forringet som følge af devalueringen.

Jeg synes derfor, det er en temmelig flot bemærkning, når hr. Ømann siger, at denne regering betragter betalingsbalancen som en hellig ko. Sandheden er, at vi i 1967 har haft et underskud på 2.000 mill. kr. i vort betalingsforhold til udlandet, og vi ved alle, at det kan vi ikke fortsætte med, det er en simpel kendsgerning. På et tidspunkt, hvor der indføres kreditrestriktioner og stramning af finanspolitikken både i USA og i Storbritannien, er det umuligt for Danmark fortsat at kunne regne med, at man ved lånoptagning i udlandet, ved kapitalimport, vil være i stand til at skaffe midler til at finansiere et løbende underskud på betalingsbalancen i det størrelsesforhold, vi oplevede i 1967, og som bestemt ikke vil blive mindre, hvis vi lader 5 og 7 være lige, efter at landet har forringet bytteforholdet over for udlandet ved at nedskære kronens værdi i forhold til udlandet.

Det er de enkle kendsgerninger, som vi skal tage stilling til. Derfor synes jeg, man på dette område skulle erkende, at regeringen selv har gjort afbiigt over for mange synspunkter ved at acceptere den tidligere